

rainet paa disse at opføre Bygninger dels til Beboelse alene for dem selv og egen Husstand og dels til Anvendelse ved Driften af den dem tilhørende Jordlod eller ved andet Næringsbrug. Derimod kan det ikke tillades dem at opføre Bygninger, bestemte til Fremleje.“ Og i § 2, som kun er 2 Linier, staar der: „Ved eventuelle Udparcelleringer af de den 1. Januar 1897 matrikulerede Grundstykker vil Tilladelse til at opføre Bygninger til Beboelse paa Parcellerne ikke kunne gives.“ Og endelig slutter det med at sige, at „Byggetilladelsen betragtes som helt eller delvis bortfalden, hvis den ikke er benyttet i sin fulde Udstrækning senest 1 Aar efter, at den er meddelt“. Disse Mennesker have saaledes, efter at denne Bestemmelse er udstedt af Krigsministeriet, naturligvis Lov til paa deres Ejendomme der ude at opføre Bygninger, og de have ogsaa Lov til at opføre de Økonomibygninger, som ere nødvendige for Jordens Drift derude. Kun have de ikke Lov til at udparcellere Jorden og saa bygge Bygninger derpaa, og de have ikke Lov til at opføre Bygninger derpaa til Fremleje. Hvis nu disse Mennesker havde en Ret, saa at det ikke var rigtigt, hvad det forekom mig, at det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) i hvert Fald antydede — men maaske jeg misforstod ham —, at man her kunde udstede en saadan Deklaration uden videre, vilde de paagældende Lodsejere kunne sagsøge Ministeriet. Det er noget, de kunne. Det er jo ingen Nyhed; det have vi saa mange Gange set, at Ministeriet er blevet sagsøgt, baade af den ene og den anden og ikke mindst i gammel Tid af Invalider og andre, som mente, der var gjort dem Uret.

Der er nu ikke gjort andet fra Krigsbestyrelsens Side, end hvad den havde Lov til. Det er jo ganske vist kedeligt med Jord med saadan en Servitut paa, at Ministeriet kan lægge denne Byrde paa den, jeg vilde være forfærdelig ked af at eje et saadant Stykke Jord, hvis jeg da ikke ved Købet havde faaet det saa meget billigere, fordi der var denne Servitut paa det. Saadan er Forholdet, og efter at vi i Udvalget havde hørt Ministeren, turde vi ikke paatage os at gaa her ned i Folketinget med en Henvisning, som vi ikke vare i Stand til at forsvare over for Ministeren, der paa Forhaand sagde os, at han umuligt kunde gaa ind paa det, inden Spørgsmaalet, om Fæstningen skulde nedlægges, var afgjort. Derfor fastholder jeg Udval-

gets Stilling til Sagen, som den foreligger i Øjeblikket.

L. Rasmussen: Den historiske Fremstilling af, hvorledes Rigsdagen i sin Tid fremmede Loven af 1895 om Ophævelse af Demarkationstvangen ved Kastellet i Fredericia, som nu blev given af den højtærede Krigsminister, bekræfter jo, hvad jeg før efter Hukommelsen udtalte, at Forslaget fra Begyndelsen af gik ud paa en Nedlæggelse af Fæstningsværkerne ved Fredericia, men til sidst kom til at indskrænke sig til en Ophævelse af Demarkationstvangen ved Kastellet. Det, det drejede sig om den Gang, og det, der rejste Modstand mod Lovforslaget og ogsaa gjorde, at man til syvende og sidst ikke blev enig her i Tinget om Erstatningssummen for Ophævelsen af Demarkationstvangen, det var, at vi vare en hel Del, der mente, at saadan som Loven var forelagt, var der egentlig ikke nogen Sikkerhed for, at Staten fik noget ud af den Demarkationsret eller den Tvang, den var Ejer af over disse Ejendomme, eller af Fæstningsværkerne ved Fredericia, og man var bange for, at det skulde gaa, som det gik i sin Tid, da Nyborg Fæstningsværker bleve nedlagte, at Staten ikke fik noget ud af det, der blev givet væk, og som dog sikkert havde en betydelig Værdi. Det vare vi imod, og det lykkedes os ved Arbejde i Udvalget at faa Forslaget indskrænket til Ophævelse af Demarkationstvangen om det indre Kastel, som var det, der væsentligst interesserede Fredericia Kommune, fordi det var det, der hindrede Gennemførelsen af forskellige Gadeanlæg og Opførelse af Bygninger inden for selve Byen. Der var her i Tinget et Mindretal, som mente, at Staten skulde have endnu mere for Ophævelsen af denne Demarkationstvang end den Trediepart af Værdien, som Loven foreslog. Det var det, Striden stod om den Gang.

Det er nu ingenlunde min Mening, at man nu hellere skal have Demarkationstvangen uden Godtgørelse, og den højtærede Krigsminister har efter min Mening fuldstændig Ret i, at saa længe Spørgsmaalet, om Fredericia i Fremtiden skal være Fæstning eller ikke, ikke er afgjort, kan der heller ikke være Tale om at have Demarkationstvangen. Det er heller ikke min Mening, at man skulde henvise dette Andragende — som jeg for Resten ikke har set saa nøje igennem, da det er noget, som er mig temmelig ligegyldigt — til Mi-